

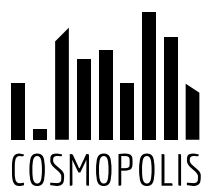
OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

SMRTIACE TAJNOSTI

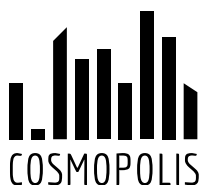
**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Robert Bryndza

SMRTIACE TAJNOSTI

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V L'ADE

SMRTIACE TAJNOSTI

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

SMRTIACE TAJNOSTI

Robert Bryndza

DEADLY SECRETS © Robert Bryndza 2018

First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Cover © Henry Steadman 2018

Gas Mask drawing © Viera Bryndzova

Translation © Jana Kupková 2019

© Grada Publishing, a.s., 2020

Z anglického originálu *Deadly Secrets*, vydaného nakladateľstvom Bookouture v roku 2018, preložila Jana Kupková.

Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Korektúra Matúš Stanislav Babčan

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Prahe v roku 2020 ako svoju 7554. publikáciu

Tlač CPI Moravia Books s. r. o., Pohořelice

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1505-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-2073-4 (print)

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Pre Rikyho a Lolu.

Človek je najmenej sám sebou, keď hovorí o sebe.

Nasad' mu masku a povie pravdu.

– OSCAR WILDE –

KAPITOLA 1

Bol neskorý Štedrý večer, keď Marissa Lewisová vystúpila v Brockley z vlaku na perón a spolu s opitým davom zamierila k mostíku pre peších. Vzduchom lenivo poletovali snehové vločky, z ľudí sálalo teplo a alkohol a všetci už chceli byť doma a začať oslavovať.

Marissa bola nádherná žena s tmavými modročiernymi vlasmi, očami vo farbe fialiek a postavou presýpacích hodín. Bola hrdá na to, že patrí k tomu typu dievčat, pred ktorým vás bude vaša matka varovať. Vracala sa domov z londýnskeho klubu, kde vystupovala ako tanečníčka burlesky. Na sebe mala dlhý čierny vintage kabát s prepracovaným kožušinovým lemovaním, výrazne svetlý mejkap, umelé mihalnice a karmínový rúž. Keď došla ku schodom na mostík, zhora sa k nej otočili dvaja mladíci a lačne ju pozorovali. Sledovala ich pohľad, takže videla, že sa jej spodná časť kabáta rozopla, a ako stúpala po schodoch, spod kabáta jej vykúkali pančuchy a podväzky, ktoré mala na sebe pri vystúpení. Zastavila sa, aby si zapla veľké mosadzné gombíky. Dav sa valil pomimo nej.

„Dúfam, že to nie je pravá kožušina,“ zašomral za ňou akýsi hlas. Marissa sa obzrela na kostnatú mladú ženu a jej rovnako vyzíabnutého priateľa. Obaja boli oblečení v pokrčených zimných kabátoch a žena mala dlhé mastné vlasy.

„Nie, nie je pravá,“ ozvala sa Marissa pevným tónom a osľňujúcim úsmevom maskovala klamstvo.

„Mne však príde ako pravá,“ oponovala mladá žena. Jej priateľ len stál a zísal s pootvorenými ústami na čipky a podvázky, pokým si Marissa kabát nezapla.

„Frank!“ skríkla žena a ťahala ho hore po schodoch.

Kožušina lemujúca Marissin kabát bola pravá. Veľmi výhodne ho kúpila v Soho vo vintage obchode s použitým tovarom. Rovnako ako kozmetický kufrík, ktorý mala zavesený cez plece.

Marissa vystúpila po zvyšných schodoch a vydala sa cez mostík. Pod ním sa v mesačnom svetle leskli koľajnice a strechy domov začínal pokrývať snehový poprašok. Keď došla takmer na koniec, všimla si, že obaja mladíci spomalili a čakajú na začiatku schodiska. Tlkot srdca sa jej zrýchlil.

„Môžem vám pomôcť?“ spýtal sa ten vyšší a ponúkol jej ruku. Bol pekný, mal hrdzavé vlasy a jeho pleť mala zdravú červenú farbu. Na sebe mal trojdielny oblek, dlhý hnedý kabát a nablýskané hnedé kožené topánky. Jeho priateľ nemal takú vysokú postavu, oblečený bol takmer identicky, ale čo sa vzhľadu týka, nebol na tom tak dobre.

„Poradím si,“ odvrkla.

„Šmýka sa,“ trval na svojom a ruku jej zakvačil pod pazuchu. Blokovali polovicu schodiska, ktoré viedlo dolu. Marissa sa na mladíka na chvíľu pozrela a rozhodla sa, že by mohlo byť jednoduchšie pomoc akceptovať.

„Ďakujem,“ povedala a prijala ponúknuté rameno. Mladíkov menší priateľ jej chcel vziať kufrík, ale Marissa pokrútila hlavou a usmiala sa. Schádzali po schodoch a pod nohami im vržďala soľ. Marissa bola uväznená medzi obidvoma mužmi, ktorí páchli potom a cigaretami.

„Ste modelka?“ zaujímal sa vyšší mladík.

„Nie.“

„Čo znamenajú písmená M a L?“ chcel vedieť ten menší a ukázal na vytlačené písmená na kozmetickom kufríku.

„To sú moje iniciály.“

„Áno? A ako sa voláte?“

„Ja som Sid a toto je Paul,“ predstavil ich vyšší mladík. Paul sa zasmial a odhalil veľké žlté zuby. Došli na koniec schodiska, Marissa poďakovala a vyslobodila si pažu. „Nezájdete s nami na pohárik?“

„Ďakujem, ale čakajú ma doma,“ odpovedala Marissa. Mladíci stále blokovali polovicu schodiska a okolo nich prúdil dav ľudí. Chvíľu len stáli, čakali a zvažovali, čo ďalej.

„Ale no tak, sú predsa Vianoce,“ naliehal Sid. Marissa ustúpila, takže chodci mohli prechádzať medzi ňou a dvojicou mladíkov. „Alebo vás môžeme odviezť?“ dodal a snažil sa predrať k nej. Paul ho nasledoval a pritom odstrčil nejakého chlapca z cesty. Pohľad jeho prenikavých očí bol súčasne pichľavý aj rozostrený.

„Naozaj nie, musím domov. Ale ďakujem vám. Veselé Vianoce.“

„Ste si istá?“ naliehal Paul.

„Áno, som. Ďakujem.“

„Môžeme sa s vami odfotiť?“ spýtal sa Sid.

„Prosím?“

„Len spoločné selfičko. Pekné baby sa nám páčia, a až budeme v noci sami v posteli a bude nám zima, budeme sa mať na čo pozeráť.“

Spôsob, akým si Marissu prezerali, v nej vyvolával predstavu hladných vlkov. Postavili sa každý z jednej strany a naklonili sa k nej. Keď Sid zdvihol svoj iPhone a vyfotografoval ich, cítila na zadku ruku. A ešte raz. Mladíkovci si začali raziť cestu medzi jej polkami.

„Skvelé,“ hlesla a odtiahla sa. Ukázali jej fotku. Oči mala doširoka otvorené, ale nevyzerala tak vydesene, ako sa v skutočnosti cítila.

„Naozaj ste sexi,“ skonštatoval Sid. „Ste si istá, že vás nepresvedčíme, aby ste si s nami dali pohárik?“

„Máme vodku, Malibu, víno,“ vypočítaval Paul. Marissa sa obzrela na mostík a registrovala, že po ňom ide ešte niekoľko ľudí. Znovu sa pozrela na mladíkov a prinútila sa k úsmevu.

„Je mi ľúto, páni, ale dnes večer nie.“

Zdvihla oči k priemyselnej kamere nad nimi, ktorá bola umiestnená v plastovej kupole. Sledovali jej pohľad. Zdalo sa, že narážku konečne pochopili. Odišli.

„Taká namyslená suka,“ počula, ako vraví Paul. Váhala. Cítila úľavu, keď sledovala, ako došli k autu, stojacemu pri obrubníku. Keď sa za ňou obzreli, odvrátila pohľad. Počula smiech, buchnutie dverí a potom naskočil motor. V okamihu, keď sa ich auto pohlo a opustilo stanicu, Marissa si uvedomila, že zadržiavala dych.

Vydýchla a videla, že po schodoch schádza niekoľko posledných cestujúcich. Hore si všimla vysokého atraktívneho muža, ktorý mohol mať okolo päťdesiatky, a jeho veľmi bledú manželku.

„Dofrasa!“ ticho zašomrala. Rýchlo zamierila k radu automatov s cestovnými lístkami a zaujato sledovala jednu z obrazoviek.

„Ja ťa vidím, Marissa!“ ozval sa ženský hlas presýtený alkoholom. „Vidím ťa, ty suka!“ Na schodoch sa rozliehal klapot, ako sa k nej žena ponáhľala.

„Jeanette!“ zakričal muž.

„Daj nám pokoj,“ bliakala žena, ktorá prišla až tesne k Marisse, ale včas sa zarazila, aby sa jej nedotkla. Dlhým prstom mierila asi dva centimetre od jej tváre. „Drž sa od neho ďalej!“

Oči mala červené, tvár brunátnu a oduťú. Šarlátový rúž sa jej rozpil na vráskach okolo úst.

„Jeanette!“ zasyčal jej muž, chytil ju a odtiahol. Hoci boli manželia takmer rovnako starí, mužova tvár s ostro rezanými rysmi pôsobila príťažlivo. To Marisse pripomenulo, že čas vie byť k mužom láskavejší.

„Robím, čo môžem, aby som sa ti vyhla, ale bývame na tej istej ulici. Naše cesty sa občas pravdepodobne skrížia.“ Marissa sa sladko usmiala.

„Si kurva!“

„Bola si v krčme, Jeanette?“

„Hej,“ zavrčala. So *svojím* manželom.“

„Ty vyzeráš triezvo, Don. Myslela by som si, že skôr ty sa budeš potrebovať trochu opiť, aby si sa na ňu mohol pozeráť.“

Jeanette zdvihla ruku, aby Marisse dala facku, ale Don ju zarazil.

„To stačí, Marissa, nemôžeš byť nachvíľu ticho? Vidiš predsa, že na tom nie je najlepšie,“ povedal muž.

„Doriti, netáraj, ako by som tu ani nestála,“ nezreteľne zahundrala Jeanette.

„No tak, pôjdeme,“ vyzval ju manžel. Viedol ju, akoby bola nevládna.

„Kurva jedna pojebaná,“ zašomrala Jeanette.

„Nikdy mi nikto za sex neplatil!“ zakričala Marissa. „Spýtaj sa Dona!“

Otočil sa a jeho pohľad bol plný smútku. Nebola si istá, či ten smútok vyvolala jeho žena alkoholička, alebo bol jednoducho v ňom. Pomohol Jeanette nasadnúť na miesto spolujazdca do auta, ktoré stálo pri obrubníku. Keď odchádzali, Marissa zatvorila oči, aby si vybavila spomienky na tohto muža. Na chvíľu neskoro v noci, keď manželka spala a on zaklopal na dvere. Ako sa zakrádali do jej izby. Ako cítila jeho teplé telo na svojej koži, keď sa milovali...

Keď znovu otvorila oči, bolo zrejmé, že poslední cestujúci už zmizli v priľahlých uliciach a že zostala sama. Husto snežilo a vločky vírili v oblúkoch jasného svetla z lúčov okolo staničnej haly. Marissa vyšla zo stanice a zabočila napravo na Foxberry Road. Za oblokmí domov žiarili vianočné stromčeky a zvuk praskajúceho snehu pod jej nohami pretínal hlboké ticho.

Ulica sa na konci stácala prudko doprava a prechádzala do Howson Road. Zaváhala. Ulica sa tiahla do tmy. Niekoľko pouličných lúčov ne-svietilo, takže len dve osvetľovali asi päťstometrový úsek, ktorý z oboch strán lemovali radové domy. Pôvodne tadeto chcela ísť s inými cestujúcimi z vlaku – rovnakú cestu si vždy zvolilo aspoň pár ďalších ľudí, takže sa zdala bezpečnejšia. Lenže Jeanette a tí dvaja hnusáci na stanici jej prekazili plány.

Marissa sa ponáhľala okolo tmavých uličiek a prázdnych neosvetlených oblokov ku každému lúču svetla. Odľahlo jej, keď sa zo tmy vynorila Coniston Road, jasne osvetlená vďaka škole stojacej na jej konci. Zabočila doľava, minula ihrisko a prešla ulicou k bráničke domu, v ktorom bývala. Keď bránku otvorila, pánty zaškrípali. Vo všetkých oblokoch bola tma a malá predzáhradka sa v nej topila. Kľúče mala pripravené. Chystala sa zasunúť kľúč do zámky, keď za sebou začula mäkké zuchnutie.

„Bože! Beaker, vydasil si ma,“ vydýchla, keď uvidela hladké čierne telo kocúra, ktorý sedel na veku smetiaka vedľa bránky. Pristúpila k nemu a zdvihla ho. „No tak, je na nás oboch príliš chladno, aby sme sa túlili po vonku.“ Beaker zamrňal a pozrel sa na ňu výraznými zelenými očami. Pritúlila si tvár k jeho teplej srsti. Zdalo sa, že jej kocúr milostivo venuje okamih svojej priazne, a potom sa v jej objatí pomrvil.

„Tak hej, ty jeden lapaj.“ Kocúr zoskočil, vyrazil k živému plotu a zmizol v susednej záhrade.

Marissa natiahla ruku, aby zasunula kľúč do zámky, ale za chrbtom jej vrzla bránička. Zdúpnela. Ozvalo sa slabé zaškrípanie a potom vŕzganie snehu pod nohami. Naľakane sa otočila.

Za ňou stála postava v dlhom čiernom plášti. Tvár mala zakrytú plynovou maskou, kukla vyrobená z lesklej čiernej kože tesne obopínala lebku. Dva veľké guľaté sklenené priezory pre oči na ňu prázdno zízali. Dýchací prístroj preťahoval tvárovú časť až takmer k hrudníku. Postava mala čierne rukavice a v ľavej ruke zvierala dlhý, tenký nôž.

Marissa už otáčala kľúčom, ale postava k nej rýchlo pristúpila, chytila ju za rameno a chrbtom ju hodila na dvere. Objavil sa strieborný záblesk a potom na sklenené priezory masky dopadla sprška krvi.

Kozmetický kufrík padol na zem. Marissa zdvihla ruky ku krku a až potom zacítila príšernú bolesť spôsobenú hlbokou ranou, ktorá jej pre-rezala hrdlo. Snažila sa kričať, ale vydala len klokotavý zvuk a ústa sa jej naplnili krvou. Zdvihla obe ruky, postava sa potkla a napriahla sa. Nôž Marisse prerezal dva prsty, preťal látku kabáta a zabodol sa jej do predlaktia. Nemohla dýchať, lapala po dychu, jej krv bublala a striekala. Postava ju chytila vzadu za hlavu, ťahala ju po cestičke a potom jej tvárou udrela do tehlového stĺpika pri bránke. Cítila, ako jej tvár exploduje bolesťou, a počula prasknutie kosti.

Marissa dávala a vracala. Nebola schopná vdýchnuť vzduch do prekrvených pľúc. Akoby sa jej to netýkalo. Sledovala, ako sa ju tá čudná postava snaží po zemi dotiahnuť od stĺpika bránky doprostred záhradky. Postava sa zatackala a zdalo sa, že spadne, ale nakoniec rovnováhu udržala. Oboma rukami sa zaháňala nožom, ktorým Marissu bodala a rezala do

hrdla a krku. Ako krv striekala na snehovú prikrývku a život opúšťal jej telo, stačila si Marissa uvedomiť, že rozoznala tvár za veľkými sklenenými priezormi plynovej masky.

KAPITOLA 2

Budík detektíva šéfinšpektora Eriky Fosterovej zazvonil o siedmej hodine ráno. Zo spleti posteľnej bielizne a prikrývok sa vynorila chudá bledá paža a vypla ho. V spálni vládli tma a chlad. Pouličné osvetlenie presvitalo cez rolety tenké ako papier, ktoré mala v úmysle vymeniť od chvíle, keď sa nasťahovala. Nikdy sa však nedostala k tomu, aby o to požiadala majiteľa bytu. Prevrátila sa na posteli, stiahla prikrývku a zamierila do kúpeľne, kde sa osprchovala a vyčistila si zuby.

Až keď sa obliekla a do vreciek si strčila telefón, peňaženku a policajný odznak, uvedomila si, že je sviatok a že je pozvaná na obed ku komandérovi Paulovi Marshovi.

„A dofrasa,“ povedala a posadila sa na posteli. Prstami si prešla krátke blondávané vlasy. „Dofrasa.“

Väčšina policajných dôstojníkov by to považovala za terno – pozvánka na vianočný obed s nadriadeným a jeho rodinou. Erika však považovala svoj vzťah s Marshom za... *komplikovaný*.

Práve dokončila vyšetrovanie bolestivého prípadu týkajúceho sa mladého páru, ktorý spáchal sériu vražd. Súčasťou ich zvrátenej hry bol aj únos dvojčiek Paula Marsha, počas ktorého došlo k napadnutiu Marshovej manželky Marcie. To viedlo doslova k „poľovaniu na človeka“. Erika bola zodpovedná za záchranu dievčatiek a chápala, že ju

Marsh s Marciou pozvali, aby sa jej poďakovali, ale ona sama sa chcela posunúť ďalej.

Postavila sa a otvorila šatník, v ktorom videla nie príliš objemné priechinky s oblečením, ktoré bolo zväčša určené do práce. Poprezerala úhľadne zavesené čierne nohavice, svetle a biele blúzky, až nakoniec vylovila modré šaty bez rukávov. Otočila sa k zrkadlu zavesenému nad toaletným stolíkom a vešiak so šatami si pridržala pod bradou. Bosá merala stoosemdesiat centimetrov. Mala výrazné líčne kosti, veľké zelené oči a krátke blond vlasy, práve teraz mokré a trčiace do všetkých strán. „Bože, som len koš a koža,“ poznamenala a pritlačila si šaty na telo, ktoré kedysi oplývalo ženskými krivkami. Pozrela sa na fotku manžela Marka, ktorá stála na bielizníku. „Kto už potrebuje nízkotučné výrobky, čo? Byť vdovou robí s pásom úplné zázraky...“ Bezútešnosť jej humoru ju šokovala. „Ospravedlňujem sa,“ dodala.

Mark tiež býval policajným dôstojníkom. Erika, Marsh a Mark spoločne študovali, ale Marka pred vyše dvoma rokmi zabili počas drogovej razie. Fotografiu spravili v obývačke domu, v ktorom žili spoločne pätnásť rokov v Manchestri. Prvé slnečné lúče sa drali cez oblok a dopadali na jeho krátko zastrihnuté tmavé vlasy, ktoré mu okolo hlavy vytvárali zlatú svätožiaru. Mal príťažlivú tvár a jeho úsmev bol hrejivý a nákazlivý.

„Neviem, čo by som mala Marshovi a Marcie povedať... Jednoducho by som chcela obrátiť list a bez nejakých ďalších rečí ísť ďalej.“

Mark sa na ňu usmieval.

„No hej, zbytočný cirkus, však? Je dosť neskoro na vymýšľanie nejakých výhovoriek?“

Áno, zdalo sa, že jeho úsmev vraví... *No tak, Erika, buď dobré dievča.*

„Máš pravdu, nemôžem to zrušiť... šťastné Vianoce.“ Položila si prst na pery a potom ho pritiskla na sklo.

Erika zamierila do malej kuchyne, ktorá zároveň slúžila ako obývačka. Miestnosť bola skromne zariadená nevelkou pohovkou, televízorom a poloprázdnu knižnicou. Na mikrovlnnej rúre stál maličký vianočný stromček z umelej hmoty. Predtým stával celé roky na televízore, ale od nástupu plochých obrazoviek bola mikrovlnka jediným miestom, kam ho mohla umiestniť bez toho, že by pôsobil smiešne. Zapla kávovar a rozhrnula závesy. Na parkovisku a ulici za ním ležala výdatná snehová pokrývka, ktorá sa v pouličnom osvetlení oranžovo leskla. Erika nevidela žiadne autá ani ľudí a cítila sa, akoby bola jediným človekom na svete. Závan vetra zmietol zo zeme snehový poprašok a niesol ho k naviatemu záveju pri múre parkoviska.

Keď si nalievala kávu, začala zvoniť pevná linka. Ponáhľala sa do predsiene, aby telefón zdvihla, a pritom dúfala, že sa stane zázrak a že sa obed ruší. Volal Markov otec Edward.

„Zobudil som ťa, zlatko?“ spýtal sa s hrejivým yorkshirským akcentom.

„Nie, už som hore. Veselé Vianoce.“

„Aj tebe veselé Vianoce. Je v Londýne zima?“

„Sneží,“ odpovedala Erika. „Snehu napadalo asi po členky, čo stačí na to, aby sa o tom písalo vo všetkých novinách.“

„Tu napadlo vyše metra. A v Beverly hádam ešte viac.“ Edwardov hlas znel krehko a napäto.

„Máš doma teplo?“

„Áno, zlatko, zakúril som si v krbe. A pretože sa cítim trochu márnostatne, budem si kúriť celý deň... Škoda, že sa nevidíme.“

Erika pocítila osteň viny.

„Prídem na Nový rok. Nechala som si dovolenku.“

„Dnes pracuješ?“

„Nie, dnes nie. Paul Marsh a jeho rodina ma pozvali k nim domov na obed... Po tom všetkom, čo sa im stalo, som mala pocit, že nemôžem odmietnuť.“

„O kom to hovoríš, zlatko?“

„O Paulovi. Paulovi Marshovi...“

Rozhostilo sa ticho.

„Áno, samozrejme, mladý Paul. Mal šťastie a podarilo sa mu predať ten jeho Ford Cortina?“

„Prosím?“

„Pochybujem, že zaň niečo dostane. Taká kopa hrdzavého plechu, že môžeš karosériu prstom prepichnúť.“

„O čom to hovoríš, Edward?“ spýtala sa Erika. Marsh síce vlastnil červeného Forda Cortinu, ale to bolo už dávno, na začiatku deväťdesiatych rokov.

„No jasne... Táram somariny... Nevyspal som sa dosť dobre. Ako sa im darí po tom všetkom, čo sa stalo?“

Erika nevedela, čo povedať. Medzi prstami krútila telefónnu šnúru. Edwardovi ťahalo na osemdesiat, ale vždy bol veľmi bystrý a páliło mu to.

„Ešte je dosť skoro. Nevidela som ich odvtedy, čo...“

V dialke počula piskot kanvice.

„Pozdrav ich odo mňa, dobre?“

„Samozrejme.“

„Tak ja budem končiť, zlatko. Potrebujem svoju rannú šálku kávy, aby som sa zobudil. Potom si rozbalím darčeky. Opatruj sa a veselé Vianoce.“

„Vieš isto, že je všetko v poriadku, Edward?“ začala, ale už zavesil.

Chvíľu sa pozerala na telefón a potom prešla k oknu. Viktoriánsky dom stojaci oproti bol veľký a ozdobný. Rovnako ako všetky ostatné domy na ulici bol prestavaný na byty. V niekoľkých oknách sa svietilo. V jednom z nich videla pár s dvoma malými deťmi, ako pri veľkom vianočnom stromčeku rozbaľujú svoje darčeky. Po chodníku išla neistým krokom akási žena v hrubom kabáte. Hlavu skláňala pred padajúcim snehom a za sebou ťahala malého čierneho psíka. Erika sa vrátila k telefónu a zdvihla slúchadlo. A potom ho zas položila.

Erika sa pripravila a z bytu odišla pred jedenástou. Výdatne snežilo a deň pôsobil so zatvorenými obchodmi ospanlivo. Videla, ako sa vonku hrá niekoľko detí, ktoré sa guľovali.

Keď prechádzala okolo obchodov pri vlakovej stanici Crofton Park, premávka začala hustnúť a spomaľovať, až sa nakoniec celkom zastavila. Stierače, ktoré z predného skla odmetali suchý sneh, škripali. Erika zazrela v dialke pred sebou modré záblesky policajných svetiel. Trochu ju to rozveselilo, pretože ju to prinútilo myslieť na prácu. Autá sa pomaly pohli. Pri škole na Crofton Park zahradili jednu z ulíc, ktorá zatáčala vľavo, dva policajné vozy a policajná páska. Detektív konšábl John McGorry hovoril pri trepotajúcej páske s dvoma policajtmi. Keď Erika odbočila doľava a zatrúbila, otočili sa smerom k nej.

„Čo sa deje?!“ zakričala Erika, keď stiahla okienko. Poryv vetra navial dnu sneh, ale nevšímala si to. McGorry zdvihol chlopne svojho dlhého čierneho kabáta a ponáhlal sa k nej. Bol to pekný, asi dvadsaťpäťročný mladík s tmavými vlasmi, ktoré mu padali do tváre. Pleť mal jemnú a svetlú a líca mu od chladu sčerveneli. Keď došiel k jej okienku, rukou v rukavici si odhrnul vlasy dozadu.

„Veselé Vianoce, šéfka. Idete niekde oslavovať?“ spýtal sa, keď si všimol, že je naličená a má náušnice.

„Idem na obed... Čo sa deje?“

„Ide o mladú ženu, ktorú našli ubodanú pred dvermi jej domu. Ten, kto to spravil, sa správal ako šialenec, krv je úplne všade,“ povedal a pokrútil hlavou. Autá sa pohli, takže McGorry ustúpil na chodník, pretože predpokladal, že Erika odíde. „Užite si ten obed. Dúfal som, že dnes nebudem mať službu. Zajtra ste v práci?“

„Ktorý šéfinšpektor má dnes službu?“

„Peter Farley, ale je pri prípade trojnásobného ubodania v Catforde. Zdá sa, že sa ľudia neprestanú zabíjať len preto, že sú Vianoce.“

Auto pred Erikou sa dalo do pohybu a vodič dodávky za ňou zatrúbil. Erike napadlo, o čo príťažlivejšie je pre ňu miesto činu, kde došlo k brutálnej vražde, ako obed s Marshom. Vodič dodávky znovu zatrúbil. Zarádila rýchlosť a vyšla na chodník, takže McGorry musel uskočiť. Vzala si odznak a kabát a vystúpila.

„Ukážte mi miesto činu,“ požiadala.

KAPITOLA 3

Erika blysla svojím odznakom a potom sa rovnako ako McGorry zohla pod policajnou páskou. Kráčali ulicou popri ošarpaných domoch, kde pri vstupných dverách postávali susedia v rôznych domácich odevoch a zamračene sledovali policajnú pásku na jednom konci ulice. Naťahovali krky k druhému koncu, kde sa policajti zhŕkli pri ďalšom policajnom kordóne.

Erika sa snažila udržať krok s McGorrym, pričom zistila, že topánky na podpätkoch, ktoré si vzala na vianočný obed, nie sú na zľadovatenom chodníku práve stabilné. Priala si, aby bolo teplejšie počasie a ona si mohla topánky vyzuť a ísť naboso.

„Toto je najhorší deň na to, aby sa uzavrela ulica. Ľudí, ktorí chodia na návštevu k príbuzným, musíme posielat' preč...“ Obzrel sa za seba a videl, ako sa Erika pridržiava steny a starostlivo si vyberá, kade pôjde.

„Čože?“ opýtala sa, keď došla k nemu. Všimla si, ako ju McGorry pozoruje.

„Ale nič. Vy máte podpätky,“ povedal.

„Skvelý postreh, detektív.“

„Ale nie... Vyzeráte super. Chcel som povedať elegantne, naozaj dobre...“

Erika sa zamračila a spravila ďalší krok, ale pošmykla sa. McGorry ju zachytil práve včas, aby nespadla.

„Nechcete sa ma chytiť?“ ponúkol jej. „Ten dom je takmer na konci.“

„Nechcem, ale možno sa tam dostaneme rýchlejšie. A nechcem pred kolegami spadnúť rovno na zadok.“

Chytila McGorryho za rameno a pomalším tempom znovu vyrazili.

„Tiež som mal raz podpätky,“ priznal McGorry.

„Naozaj?“

„Lodičky s pätnásťcentimetrovým podpätkom. Keď som bol na policajnej škole v Hendone, zorganizovali sme charitatívne vianočné predstavenie. Hral som lady Bracknellovú v hre *Je dôležité mať Filipa*.

Erika sa napriek nevôli, ktorú cítila pri zdolávaní zľadovateného chodníka, musela pousmiať.

„Lodičky s pätnásťcentimetrovým podpätkom? Nemala by byť lady Bracknellová postaršia, usadlá a prudérna viktoriánska dáma?“

„Mám veľkosť dvanásť. Boli to jediné topánky na podpätku, ktoré som na svoje nohy zohnal,“ povedal a ukázal na svoje obrovské topánky.

„Koľko ste vtedy na tú charitu vybrali?“

„Štyristosedemdesiattri libier a päťdesiat pencí...“

„Tak to beriem, predvedte mi niečo z lady Bracknellovej,“ vyzvala ho Erika.

„Kabelku?“ napodobnil vibrato staršej dámy z vyššej spoločnosti.

Erika pokrútila hlavou a usmiala sa. „Som rada, že ste nezbehli od svojej skutočnej profesie.“

Pustila sa jeho paže, keď došli k ďalšej policajnej páske, ktorá sa vzdúvala pred radovým domom takmer na konci ulice. Nízky múrik a vysoký zasnežený živý plot zakrývali výhľad na predzáhradku. Otvorenou bránkou videli početný tím forenzných technikov v modrých kombinézach

z netkanej textilie. Policajтка stojaca pri kordóne si zblízka prezrela Erikin služobný preukaz.

„Jedného detektíva šéfinšpektora už zavolali. Zdržal ho prípad trojnásobného ubodania v Cat...“ začala policajтка.

„Takže tu nie je, ale ja hej,“ prerušila ju Erika. Policajтка prikývla a nadvihla pásku. Došli k dodávke patriacej forenznému tímu zaparkovanej na chodníku. Iná uniformovaná policajтка – prísne vyzerajúca žena v strednom veku s ozdobným pírsingom v nose a s krátkymi sivými vlasmi – im obidvom podala ochranné kombinézy. Zobliekli si kabáty, ktoré prehodili cez strechu dodávky.

„Bože môj, veď mrzne.“ McGorry rýchlo vkĺzol do nohavíc kombinézy a pretiahol si ju cez ľahký oblek.

„V noci teplota poklesla na mínus dvanásť,“ doplnila policajтка. Erika sa pridržiavala dodávky, balansovala na jednej nohe a obliekala sa do tenkej kombinézy, ale ľavou nohou sa zasekla do tkaniny, a keď nohavicu natáhovala, roztrhla ju.

„Do frasa!“

„Ja ju zabalím, tu je ďalšia,“ povedala policajтка a podávala Erike novú kombinézu. Erika si ju vzala, ale keď sa obliekala, opäť sa jej prihodila tá istá vec. „Nemali by ste mať podpätky. Hlavne keď je vonku tak ako dnes,“ poznamenala policajтка.

Erika po nej šibla pohľadom a McGorry sa zdvorilo pozerál inam, keď si vzala tretiu kombinézu. Tentoraz sa jej úspešne podarilo dostať ju cez vysoké podpätky. Zapla zips a potom si obaja nasadili kapucne. Na topánky si nasadili ochranné návleky, s ktorými Erika opäť trochu bojovala. Len čo boli hotoví, vydali sa k bránke a vošli na maličkú predzáhradku.

V stiesnenom priestore pracoval forenzný patológ Isaac Strong s dvoma asistentmi. Bol to vysoký štíhly muž po štyridsiatke. Z kapucne jeho tenkej kombinézy mu uprostred čela vykúkali tmavé vlasy. Mal dlhé tenké obočie, vďaka čomu sa zdalo, že sa vždy tvári spýtavo.

Krvou presiaknuté telo mladej ženy ležalo na chrbte pod arkierovým oknom. Dlhý čierny kabát rozopnutý. Vplyvom teploty, ktorá počas noci klesala, striekance krvi zamrzli a premenili sa na konzistenciu rubínovo červeného sorbetu. Hrdlo mala prerezané a na rovnakom mieste bola badateľná najvyššia koncentrácia krvi, ktorá sa rozliala pod ženino telo, kde vytvorila mláku. Krvou boli nasiaknuté aj tenké zelené šaty bez ramienok, ktoré sa na ľavej strane roztrhli a odhalili tak čierne pančuchy a podväzky. Arkierové okno a parapet boli postriekané jemnou sprškou zmrzutej krvi.

„Dobrý deň a veselé Vianoce,“ povedal Isaac a potriasol hlavou. Jeho pozdrav zostal nepríjemne visieť vo vzduchu. Erika sa pozrela na tvár mladej ženy. Obrazne aj doslova bola stuhnutá – od mrazu a od strachu. Pery mala pootvorené a odhaľovali zuby. Jeden z predných zubov bol zlomený takmer pri ďasne. Hoci mala fialkové oči zakalené, boli stále neuveriteľne krásne. Dokonca aj po smrti.

„Viete, kto to je?“ spýtala sa Erika.

„Marissa Lewisová, dvadsaťdva rokov,“ odpovedal Isaac.

„Ide o formálnu identifikáciu?“

„Jej matka dnes ráno objavila telo a v peňaženke mala vodičský preukaz.“

Erika sa zohla a prizrela sa zblízka. Pri živom plote ležal snehom takmer zasypaný hranatý kozmetický kufrík s iniciálami „M. L.“ a vedľa neho čierna topánka s vysokým podpätkom. Oba predmety boli označené plastovými číslicami.

„Dotkol sa niekto tela?“

„Nie,“ odpovedal McGorry. „Na mieste činu som bol prvý ja a kolega. Našla ju matka, ktorá tvrdí, že sa ničoho nedotkla.“

„Poznáte čas smrti?“

„Extrémne nízka teplota určenie času smrti istotne sťaží,“ vysvetľoval Isaac. „Hrdlo má porezané veľmi ostrou čepeľou, ktorá spôsobila hlboké rezné rany a prerezanie oboch krčných tepien po stranách krku. Vidíte, že došlo k masívnemu krvácaniu a obeť zomrela rýchlo. Na pravej ruke má takmer odrezaný ukazovák, rezné rany má aj na palci, prostredníku a pažiach, čo indikuje, že sa bránila.“

„Z predzáhradky nevedie iná cesta von ako prednou brámkou alebo vchodovými dverami do domu,“ ukazoval McGorry. Erika videla, že okrem okna sú drobné zmrznuté kvapky krvi rozptýlené aj na vyblednutých modrých dverách.

„To sú jej kľúče?“ spýtala sa Erika, keď si všimla zväzok s priveskom v tvare srdca.

„Áno,“ odpovedal McGorry.

Erika na okamih zatvorila oči a predstavovala si, aké to muselo byť, keď na mladú ženu v tomto malom uzavretom priestore zaútočil maniak, ktorý sa oháňal nožom. Oči znovu otvorila a pozrela sa Marisse do tváre.

„Má zlomený nos,“ všimla si.

„Áno, takisto ako ľavú lícnu kosť. Našli sme tiež jej predný zub, bol vrazený do stĺpika pri bránke,“ doplnil Isaac.

Erika a McGorry sa otočili, aby videli na spomenuté miesto, kde bola približne uprostred umiestnená tabuľka s číslom. Na tehľách sa držali zvyšky snehu. Vedľa stĺpika stál smetiak na kolieskach a nádoba na odpad určený k recyklácii, naplnená prázdnyimi fľašami od vodky. Erika sa

otočila, aby sa opäť pozrela na dom. Závesy boli zatiahnuté a nikde sa nesvietilo.

„Kde je matka?“

„Vedľa u susedov,“ odpovedal McGorry a ukázal na radový dom, ktorý stál diagonálne cez ulicu.

„Vieme isto, že obeť žila tu? Nenavštívila len matku na Vianoce?“

„To budeme musieť overiť.“

„Budeme mať problém ju stadeto dostať,“ povzdychol si jeden z Isaacových asistentov, ktorý práve očistil sneh z nôh zašpinených od krvi.

„Prečo?“ zaujímala sa Erika. Zdvihol k nej pohľad. Bol to drobný muž s výraznými očami hnedej farby. Ukázal na veľkú mláku zmrznutej krvi pod telom a okolo neho.

„Tá krv. Telo primrzlo k pôde pod ním.“

KAPITOLA 4

Isaac odprevadil Eriku k bráničke. S obavami sa pozrel na sivý mrak, ktorý visel dosť nízko.

„Potrebujem, aby sme ju premiestnili skôr, ako sa zmení počasie. Bude snežiť,“ poznamenal. Erika sa obzrela smerom k telu, ktoré sa Isaacovi asistenti snažili opatrne oddeliť od zmrznutej a krvou nasiaknutej pôdy. Jej telom prešiel rovnaký osteň hrôzy a vzrušenia, ktoré pociťovala na každom mieste vraždy. V jej živote sa veľa vecí vymykalo kontrole, ale mala moc nájsť človeka, ktorý toto spravil. Aj ho nájde.

„Kedy myslíš, že by si mohol spraviť pitvu?“

Isaac nasal vzduch do líc. „Bohužiaľ, až o niekoľko dní. Mám toho veľa. Táto časť roka je plná podozrivých úmrtí. A vravel som ti už, že som sa presťahoval? Pracujem v pitevni v Lewishamskej nemocnici.“

„Odkedy?“

„Odvtedy, čo márnicu v Penge kúpili developeri. Pred niekoľkými týždňami sa na budove objavil veľký nápis s ponukou na Apartmány Parkside Peninsula. A minulý týždeň sme sa presťahovali. To nám spôsobuje rôzne meškania a obštrukcie.“

„Apartmány Parkside Peninsula v Penge,“ zopakovala Erika a zdvihla obočie. Isaac na oplátku tiež jedno zdvihol.

„A ďalšia vec,“ pokračoval. „Krvavé striekance. Ten, kto to spravil, bol postriekaný krvou a mal v ruke zbraň, no kvapky krvi sa končia presne pri bráničke.“

„Myslíš si, že nôž otreľ? Alebo autom zaparkoval pri bráničke?“ spýtala sa Erika.

„To je na tebe, aby si to zistila,“ skonštatoval Isaac. „Čo sa týka pitvy, dám ti vedieť,“ sľúbil a potom sa vrátil do predzáhradky.

Erika a McGorry si zobliekli kombinézy, odovzdali ich, zohli sa pod policajnú pásku a prešli na ulicu. Zapli si kabáty, aby sa zohriali. Práve dorazila veľká policajná sprievodná dodávka, ktorá sa snažila zaparkovať pri obrubníku. Jedno policajné auto vycúvalo, aby dodávke uvoľnilo miesto, ale uviazlo v snehu a jeho kolesá sa pretáčali a kvílili.

„Takže... pravdepodobne hľadáme niekoho, kto mal auto,“ povedala Erika. „Nastúpil doň a odišiel. Ale kam?“ Erika sa rozhliadla po oboch stranách ulice. Dom stál na konci a zboku okolo neho viedla ulička. Bolo ho vidno zo záhrad za domami na Howson Road, ktorá viedla paralelne s Coniston Road. „Chcem, aby sa čo najskôr začalo preverovanie okolia. Na Vianoce by malo byť veľa ľudí doma. Chcem vedieť, či niekto niečo nevidel, a tiež chcem informácie o všetkých, ktorí tu v okolí žijú a mohli by pre nás byť zaujímaví – násilní delikventi, ktorí už sedeli, alebo tí, ktorých vyšetrujú.“

Dvaja policajti pristúpili k policajnému autu a pomáhali mu dostať sa zo snehu. Motor burácal a kolesá sa pretáčali.

„Na konci vedľajšej ulice je železničný most, ktorý vedie na sídlisko Fitzwilliam Estate,“ poznamenal McGorry.

Erika prikývla. „Oplatí sa opýtať sa aj tam, ale opatrne.“ Erika vedela, že Fitzwilliam Estate je takisto ako veľa iných panelákov v chudobných

štvrtiach známe ustavičnými problémami. Pozrela sa na dlhé úzke uličky, ktoré viedli po oboch stranách radových domov. „Musíme tiež preveriť, či má niektorá zo záhrad východ tu do týchto uličiek...“

Ustúpili z cesty, pretože policajné auto sa konečne vyslobodilo zo snehu. Prešlo okolo nich, na konci ulice sa otočilo doprava a zaparkovalo pred školou, ktorá stála na opačnej strane. Sprievodná dodávka zacúvala do vzniknutej medzery pri obrubníku a vodič vypol motor. V náhlom tichu sa ozvalo cvaknutie spúšte fotoaparátu. Erika sa otočila na McGorryho.

„Počuli ste to?“ zamumlala. McGorry prikývol. Hľadeli do okien okolo seba, ale nič nevideli. Priamo za nimi sa ozval šramot. Erika sa otočila a jej pohľad upútal vysoký dub na opačnej strane ulice, ktorý sa týčil vedľa zábradlia školského ihriska. Dolu po konároch liezol mladík, ktorý vyzeral na dvadsať. Postavil sa na vrch kovového zábradlia lemujúceho ihrisko a potom zoskočil do uličky. Vyzeral zanedbane, mal dlhé blond vlasy a na popruhu okolo krku mu visel fotoaparát s dlhým objektívom.

„Hej! Stojte!“ vykrikla Erika. McGorry zamieril do úzkej uličky a Erika ho nasledovala. Mladík mal na sebe dlhý kabát, ktorý za ním vial pri behu. Skočil na veko smetiaka, vyšvihol sa na vysoký múrik, za ktorým sa vypínali vysoké stromy, a zoskočil. O niekoľko sekúnd neskôr k smetiaku dobehol aj McGorry, vykasal si kabát a vyliezol na veko, kde chvíľu chytal balans. Erika neistým krokom dobehla k nemu a pridržala smetiak, keď sa McGorry chytil mohutného zasneženého konára jedného z ihličnatých stromov a vyhupol sa na múrik.

„Čo je za...?“ začala Erika, ale McGorry zoskočil na druhú stranu. Ozvala sa rana a výkrik. Konáre nad múrikom sa rozhojdali, striasli sneh

a opäť znehybneli. Erika začula ďalší výkrik a inštinktívne siahla do vrec-
ka po vysielacke, ktorú však nemala. Obzrela sa, ale ulica s miestom činu
sa zdala byť príliš ďaleko.

„Dofrasa, ak si niečo zlomil...“ zamumlala a predstavila si, koľko pa-
pierov by musela vyplniť. Potom od seba previnilo odohnala tú myšlien-
ku. Zobula si topánky na podpätkoch, strčila ich do vreciek dlhého ka-
báta, ktorý si vykasala, a potom tiež vyliezla na smetiak. Plastové veko sa
pod jej váhou preliačilo a ohlo. Jednou nohou sa zakvačila do tehlového
múrika a aby získala stabilitu, chytila sa ihličnatého konára, pričom jej
na hlavu napadal sneh. Na druhej strane bola zem vyššie a Erika dopadla
do mäkkej pokrývky tvorenej pôdou a listím medzi múrik a rad stro-
mov. Nazula si topánky a spoza stromov vyšla na veľkú, snehom pokrytú
záhradu. Prostriedkom viedli dva páry stôp. Na záhrade stáli dve veľké
kôlne, skleník a za ním dlhý tunel z polyetylénu. Vysoké záhradné múry
tlmili zvuky dopravy z okolitých ulíc.

McGorry sa pomaly blížil ku kôľnam. Otočil sa na Eriku, na pery si
položil prst a ukázal na kôľňu, ktorá stála bližšie k domu. Prikývla. Dom
bol obrovský a rozpadal sa. Výsuvné okná boli špinavé a s ošarpanou far-
bou na rámocho. Vysokú bránu v jednom z rohov záhrady zatarasili pre-
plnené smetiaky. K zadnému vchodu do domu patrila aj malá veranda
so strieškou a schodmi vedúcimi do záhrady, ktoré boli plné črepníkov.

Keď Erika došla k McGorrymu, zvnútra domu sa ozvala kakofónia
hodín odbíjajúcich celú. Spoza kôlne sa vynoril blondavý mladík a rozbe-
hol sa k múru. McGorry sa na neho vrhol a zrazil ho na zem. Erika k nim
vyrazila, ale stratila jednu topánku a spadla do snehu.

„Upokojte sa!“ vyzval McGorry mladíka. Ten bojoval, zaháňal sa pás-
ťou a jedna rana pristála McGorrymu na tvári.

„Nechajte ma!“ kričal mladík. Bol šlachovitý, štíhly, v tvári mal divý výraz a jasnomodré oči posadené trochu viac od seba. Erika sa posadila, pričom v snehu stratila aj druhú topánku. Okolo McGorryho lietel sneh, ako sa snažil udržať mladíka, ktorý kopal a mlátil okolo seba. Nakoniec sa dostal na McGorryho a tisol mu tvár do snehu. Ten metal rukami, takže sa mu podarilo zachytiť fotoaparát a utiahnuť popruh, ktorý mal mladík zavesený okolo krku. Mladík uvoľnil stisk ruky, ktorou tlačil McGorryho zozadu na hlavu, a chytil sa popruhu, ktorý sa mu zarezával do krku.

„Ustúpte!“ zavelil hlas. „Nechajte ho na pokoji!“ Na hornom schode verandy stála mohutná staršia žena v oranžovom pyžame a v ruke držala zbraň. Sivé vlasy jej padali na plecia a na nose mala obrovské okuliare, ktoré jej zväčšovali oči. Namierila na nich brokovnicou a pomaly sa k nim približovala.

Erika zdvihla ruky. Ženine oči vyzerali šialene a Erika cítila, ako situácia zrazu eskaluje a hrozí, že sa vymkne kontrole. McGorry kašľal a vyplúval sneh, ale naďalej pevne držal popruh. Mladík sa zúrivo snažil uvoľniť krk.

„Pustite ho, John!“ vykrikla Erika. McGorry pustil popruh fotoaparátu, mladík sa rozkašľal a zrútil sa do snehu. „Som detektív šéfinšpektor Erika Fosterová z londýnskej metropolitnej polície a toto je môj kolega detektív konšábl John McGorry. Môžeme vám ukázať služobné preukazy, ale musíte na nás prestať mieriť... Okamžite!“

Žena úzkostným pohľadom prešla z Eriky na McGorryho, ale brokovnicu nesklonila.

„Napadli ste *môjho* syna a ste na *mojom* pozemku!“

„Sme od polície a váš syn sa zdržiaval na mieste činu, kde fotografoval,“ namietala Erika. Sama seba sa pýtala, čoho je tá žena schopná.

„Joseph! Choď od nich!“ zjačala žena a ďalej na nich mierila zbraňou. Chrčiaci Joseph sa odtackal nabok, kabát celý od snehu.

„Elspeth!“ vykrikol ďalší hlas. Z dverí za ženou sa vynoril starší muž. Vyzeral ako excentrický univerzitný profesor. Na sebe mal dlhú modrú pelerínu a chatrnú čiapku posiatu flitrami. Páskou mal k hlave pripevnenú lupu, vinou ktorej mal o jedno veľké, zízajúce oko navyše. „Ihneď prestaň mieriť tou zbraňou, Elspeth!“

„Pane, sme od polície a môžeme vám ukázať preukazy,“ povedala Erika a srdce jej zbesilo bilo. Cítila sa hlúpo, pretože sa ocitla v tejto trápnej situácii, a tiež si uvedomovala, že nemá topánky. Zmrznuté nohy ani necítila. Muž jemne vzal brokovnicu Elspeth z ruky a otvoril zásobník.

„Nie je nabitá,“ povedal a prehodil si ju cez plece spôsobom, akým to robia lovci. „Máme zbrojný preukaz.“

„Chlapček. Chlapček môj!“ vykrikla Elspeth, objala Josepha, rukami mu prechádzala po krku a pozorne mu pozerala do očí. „Neublížili ti? Si v poriadku?“

Joseph sa tváril trochu zmätene a otrasene.

„Ako je možné, že je k tej zbrani taký ľahký prístup?“ spýtala sa Erika. McGorry sa opieral o kolená, snažil sa chytiť dych a pľuval sneh.

„Keď pôjdete s nami dovnútra, detektívi, môžete sa usušiť a tiež môžeme všetko vyriešiť,“ dodal muž.

KAPITOLA 5

Erika a McGorry podupkávali na verande a z kabátov si striasali sneh. Potom sa nechali zaviesť do vykúrenej a útulnej kuchyne. Elspeth sa o Josepha starala, akoby bol malé dieťa, a odvieďla ho k stoličke za dlhým dreveným stolom. McGorry sa postavil k rozkúrenému kozubu v rohu miestnosti. Kuchyňa bola zariadená vo vidieckom štýle, s príborníkom a veľkým zeleným šporákom značky Aga, z ktorého sa do miestnosti šírila úžasná vôňa pečeného moriaka.

„Už sa ti robí modrina!“ vykrikla Elspeth a naklonila Josephovu hlavu na jednu stranu. Stále držal svoj fotoaparát a mračil sa na Eriku a McGorryho.

„Posaďte sa, dôstojníci,“ vyzval ich muž a odtiahol od stola stoličky.

„Mohla by som vidieť ten zbrojný preukaz?“ spýtala sa Erika a stoličku ignorovala.

„Samozrejme,“ odvetil muž, oprel brokovnicu o kozub a otočil sa k zásuvke príborníka.

„To je legálna zbraň,“ zdôraznila Elspeth a pomáhala Josephovi z mokrého kabáta. Potom mu okolo ramien položila uterák. Erika si všimla, že Joseph nechcel pustiť fotoaparát, ani keď sa mu matka snažila pomôcť z rukávov kabáta.

„Ako sa voláte celým menom?“

„Pitkinovci. Ja som David. A toto sú Elspeth a Joseph. Hádám, že dnes ste nemali byť v službe?“ povedal a vzhliadol od zásuvky, ktorú prekutrával. Ukázal na Erikine premočené a zdeformované topánky.

„Nemala.“

„Mali ste namierené do príjemnej spoločnosti?“

Erika si uvedomila, že musí dať Marshovi vedieť, že na obed nepríde. Tú myšlienku však odsunula niekde do úzadia a mužovu otázku ignorovala.

„Čím sa živíte?“

„Som hodinár,“ odpovedal David a poklopal na lupu, ktorú mal koženou páskou pripevnenú k hlave. „Opravujem hodiny a hodinky, ale aby som bol úprimný, ide skôr o koníček – odvtedy, ako som opustil súdnu sieň a išiel do dôchodku. Á, tu to máme,“ povedal a vytiahol preložený list papiera.

„Pracovali ste ako advokát?“ uistila sa Erika a cítila sklamanie.

„Áno, tridsať rokov.“

Erika si vzala zbrojný preukaz a očami prebehla údaje.

„To je Elspethina zbraň. Ja mám svoju vlastnú. Radi strieľame. Ako koníček, samozrejme.“

„Vyzerá to, že je to v poriadku.“ Erika vrátila papier mužovi. „Ale ak je strieľanie len vašim koníčkom, ako to, že je také ľahké sa k zbrani dostať?“

Elspeth zdvihla oči, ktorými pozorne skúmala Josephov krk. „Mám ju zamknutú v skrinke v pracovni! Videla som vás na záhrade, ako sa tam zakrádate. Už to nie je tá štvrť, ako kedysi. Drogy a vlámania takmer každý druhý deň... Pozrite sa, čo ste mu spravili! Bude mať škaredú modrinu.“

„Tiež by som vám chcel pripomenúť, detektív šéfinšpektor Fosterová, britský zákon, ktorý sa týka sebaobrany a ktorý sa zakladá na použití primeranej sily,“ poznamenal David.

„Takže ona máva za denného svetla dvojhlavňovou brokovnicou na každého, kto sa objaví na záhrade? To mi príde trochu prehnané,“ opáčila Erika.

„Prepáčte, ale v mojom vlastnom dome o mne nehovorte ako o nej! vyštekla Elspeth. „Chcela som vám ponúknuť kávu a orechovú tortu ako prejav dobrej vôle, ale neurobím to.“

„McGorry sa otočil, aby potlačil úsmev, ale Erike celá situácia príliš vtipná nepripadala. Chcela získať fotoaparát, ktorý Joseph stále pevne zvieral, a vrátiť sa na miesto činu.

„Súd zvyčajne berie do úvahy skutočnosť, že byť ohrozovaný v niekoho dome alebo jeho blízkosti, je situácia, ktorá človeka vydesí,“ pokračoval David. „Základnou myšlienkou tohto zákona je, že každý by mal mať právo brániť seba a svoj majetok. A ten, kto je zodpovedný za...“

„Život vášho syna ani vašej manželky nebol v žiadnom prípade ohrozený,“ prerušil ho McGorry.

„Skutočne? Ako sa voláte, mladý muž?“

„John McGorry, detektív konštabl.“

„Prečo ste sa snažili protiprávne škrtiť môjho syna, detektív konštabl John McGorry?“

„Ja som ne...“

„Neklamte, prosím. Použili ste popruh Josephovho fotoaparátu, ktorý ste mu sťahovali okolo krku. Je protiprávne používať škrtenie proti podozrivým alebo verejnosti. V minulých časoch bola polícia v škrtení trénovaná, ale povedal by som, že vy ste príliš mladý a neskúsený...“

„Len som...“ začal McGorry a líca mu od rozčúlenia sčerveneli. Erika po ňom strelila pohľadom, aby zmlkol.

„Váš nadriadený dôstojník by to mal tiež vedieť,“ dodal David.

„Ja to, samozrejme, viem,“ odvetila Erika. „A môžem vám tiež povedať, že *ak* policajný dôstojník škrtenie použije, mal by byť schopný odôvodniť použitie sily na základe okolností. Vzhľadom na skutočnosť, že váš syn sa snažil dusiť môjho kolegu tým, že mu tvár tisol do snehu, potom sa chvat škrtenia ako sebaobrana môže považovať za rozumný alebo nevyhnutný. Skontrolujte si to na internete, kde je všetko detailne popísané v zákone o slobode informácií, ktorý nedávno prijala polícia v oblasti West Mercia.“

Hoci sa David snažil, mrzutosť sa mu skryť nepodarilo.

„To stále nevysvetľuje, prečo ste prenasledovali môjho syna.“

„Váš syn sa zdržiaval na mieste činu.“

„Čo však nie je trestný čin,“ povedal David.

„Fotografoval miesto činu...“

„Ani to nie je trestný čin.“

Erika sa odmlčala a nepatrne sa usmiala.

„Snažil sa vyhnúť policajnému dôstojníkovi.“

„Áno, ale teraz sme všetci tu a on bude v rozumných medziach spolupracovať.“

„Váš syn by mohol mať vo svojom fotoaparáte informácie, ktoré by mohli pomôcť nášmu vyšetrovaniu,“ hlesla Erika. Cítila sa hlúpo, že mladíka prenasledovali a teraz musí seba a McGorryho obhajovať pred advokátom na dôchodku, ktorý sa s nimi snaží vybabrať.

„Kde je to miesto činu?“ zaujímalo Davida.

„To nemôžem komentovať.“